

Un tast de... 'Parlant amb amor i llibertat', d'Oriol Junqueras

PUNT DE VISTA. Planes 6 i 7

EL PUNT AVUI+

1,20€

DIJOUS • 2 de juliol del 2020. Any XLV. Núm. 15408 - AVUI / Any XLII. Núm. 14278 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT Planes 14 i 15

Entrevista **Lluís Puig** Exconseller de la Generalitat, exiliat a Bèlgica

“Caminem cap al trencament”

“Entre JxCat i el PDeCAT no hi havia un model de governança. No s’ha sincronitzat la presa de decisions”

“No queda més encaix, les posicions s’estan enrocant i no ens queda temps. Estem en temps de descompte”

“Puigdemont continua essent l’emblema d’un govern legítim expulsat de la Generalitat”

El Claris Hotel & Spa va ser el primer hotel de luxe de Barcelona que va obrir les portes després de l'estat d'alarma ■ JUANMA RAMOS

Només un 10% d'hotels oberts

L'ocupació a Barcelona també és del 10% i obre el primer 5 estrelles

NACIONAL. Plana 10

Catalunya necessita 30.000 milions per fer front als efectes de l'epidèmia

Torra defensa la gestió de la Covid del govern i acusa Sánchez d'anar a remolc i intentar “residualitzar” la Generalitat

NACIONAL. Planes 8 i 9

El govern de la Xina imposa la via repressiva a Hong Kong

La llei de seguretat dona via lliure a la policia per perseguir els dissidents

EUROPA-MÓN. Planes 20 i 21

El Pallars Jussà, l'escapada ideal

www.pallarsjussa.net

www.viujussa.cat

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**Lluís Puig.** Exconseller del govern de la Generalitat, exiliat a Bèlgica

“Les urnes posaran cadascú al seu lloc”

DISCREPÀNCIES • “Entre JxCat i el PDeCAT no hi havia un model de governança (...). No hi ha hagut prou oli als engranatges perquè les coses llisquin bé” **TRENCAMENT** • “Sí, caminem cap al trencament. Totes les posicions són lícites, i ara no queda més encaix, les posicions s'estan enrocant”**Xevi Xirgo**
BRUSSEL·LES

Just quan falta un mes perquè la justícia belga faci pública la seva decisió sobre la petició de la seva possible extradició, i enmig del conflicte obert entre JxCat i el PDeCAT per les seves relacions futures, l'exconseller Lluís Puig analitza la situació.

Els tribunals belgues han de fer públic el 7 d'agost si l'extradeixen. Està tranquil?

Sí. Molt. Perquè he tingut l'assessorament i la protecció de tot l'equip d'advocats defensors. I perquè he pres consciència que encara que jo em presentés sol davant el jutge, tota la part de la meva defensa que fa referència a la vulneració de drets afecta també la resta dels meus companys. M'he sentit acompanyat per ells, i la meva defensa jurídica ha de ser també en benefici de la resta de companys que som a l'exili.

No deixa, però, que fa temps que és a l'exili sempre pendent d'una possible extradició. No l'amoïna?

Portem dos anys i mig gestionant la nostra situació, i sempre amb decisions provisionals. Però cal recordar que aquell 2017 vam prendre la decisió de quedar-nos a Brussel·les amb dos objectius: primer, ser presents a totes les causes a través dels nostres advocats i, segon, aconseguir presentar-nos a les eleccions del 21-D. Si aconseguíem això, ja ho consideràvem un èxit. I som molt més enllà.

Li passa pel cap que tornin a retirar l'euroordre en el darrer minut, com en altres ocasions?

La darrera ocasió que vaig estar davant del jutge belga, quan em va preguntar si volia dir alguna cosa abans d'acabar el judici, li vaig dir que sí: li vaig recordar que érem a Bèlgica per haver fet un referèndum i complir un

mandat democràtic fruit d'un programa electoral, i li vaig recordar que ja portàvem tres peticions d'extradició, i que això m'originava un gran desgast de tot tipus. I per això li vaig demanar que si era possible emetés una sentència abans a la justícia espanyola no se li acudís tornar a retirar l'euroordre.

Ho tem de veritat?

Puigdemont continua essent l'emblema d'un govern legítim expulsat de la Generalitat

Si veuen que la sentència ha de ser desfavorable a l'extradició, amb tota l'argumentació que hi haurà al darrere, podria ser que la retiressin. Si no, què els quedarà per perseguir després al president Puigdemont? Ell té dues sentències en ferm que diuen ni rebel·lió ni sedició, i si ara n'hi ha una que diu res de malversació... Aquesta sentència pot ser el principi d'un final.

Diu que pot acabar influent en el cas dels eurodiputats independentistes. Sembla que la cambra europea els podria concedir el suplicatori, no?

Fins a final d'any no compto que hi hagi cap decisió de la comissió que estudia el seu cas al Parlament, i després s'haurà de votar en un ple. Si se'ls concedeix el suplicatori, però, l'únic que passarà és que el president Puigdemont i Comín aniran a la casella de sortida. Hauran de tornar a començar el recorregut jurídic per l'extradició, però ni deixaran de ser eurodiputats, ni deixaran de poder viatjar, i només se'ls podrà jutjar per malversació. I en funció de com aca-

bi el meu cas...

La resolució favorable a l'agost no impedirà que continuï sense poder trepitjar Catalunya.

Cert. Continuarem sense poder venir, però una sentència favorable nodreix d'arguments jurídics la causa que mantenim perquè un dia sí que puguem tornar. El que ara no sabem és quan.

Si ha d'ajudar a escenificar la força d'aquest nou moviment, que vagi a la llista

Vostè també està encausat per desobediència pel cas de les obres d'art de Sixena. Allà sí que es va poder personar a la causa a través dels seus advocats. Com està aquest cas?

El Suprem ha admès a tràmit els recursos que hi va presentar la Generalitat just quan érem en plena aplicació del 155. Seria estrany que comencés el judici a mi i a Santi Vila a Ossa mentre el Suprem no resolgui els recursos. Hem demanat que s'aturi mentre no es resolguin. I també li avanço que presentarem un recurs al TC per la desorbitada fiança que se'ns ha imposat. A mi se'm demanen 88.000 euros de fiança i a Santi Vila, més de 210.000. I això és una desproporció, és donar per fet que som culpables. Hi ha una vulneració de drets.

Quan veu que els seus companys que són a presó ja estan en temps de descompte, perquè saben quan és el final de la seva condemna, i que a més a més surten amb permisos penitenciaris, el fa dubtar de l'aposta**per l'exili? Tornaria a fer el mateix?**

Sí. Tornaria a fer el mateix, malgrat que és cert que ells estan en temps de descompte. Un dia la Dolors Bassa m'ho deia, que cada dia quan es lleva marca que li falta un dia menys. L'entenc. Però que ara a alguns els veiem sortir algun dia de presó no vol dir que siguin lliures. La pena i la inhabilitació

Estic tranquil (...). La sentència sobre la meva extradició pot ser el principi d'un final

continua essent vigent. I jo sí, tornaria fer el mateix. Perquè la llibertat que tenim aquí, malgrat la inestabilitat emocional, no ha deixat de ser un valor. I les relacions internacionals que hem pogut establir no hi serien.

La que darrere seu va ser consellera de Cultura, Laura Borràs, serà jutjada pel Suprem després que el Congrés ha concedit el suplicatori. Què en pensa, d'aquesta causa?

Constata que la repressió i la persecució segueix. A tort i a dret. Amb ella, amb els CDR, amb el munt que causes oberteres... El cas Borràs és una dent més d'un engranatge persecutori maquiavèlic. Suposant que hi hagués hagut una falta administrativa, que estic segur que no, una petició de condemna de 15 anys de presó no té cap sentit. És un despropòsit, una bogeria... Em posa de molt mal humor, parlar d'això.

En la votació del suplicatori de Borràs va quedar clar la no unitat de les forces independentistes. Sí. No em va semblar bé, que

ERC i la CUP optessin per no ser al ple i no votar. Això és el que va fer José Montilla quan es votava l'aplicació de l'article 155. Si tens una responsabilitat política i representes un ventall polític, la teva feina és votar sí, no o en blanc. Aixecar-te i marxar no és la manera. Hauria preferit que haguessin votat que no.

És una més de les discrepàncies entre JxCat i ERC, que darrerament són moltes. Què està passant?

JxCat i ERC només s'han posat d'acord en coses transcendents com l'1-O. De desacords n'hi ha hagut sempre. Quan es va fer el primer tripartit, en època d'Artur Mas, ja hi va haver molta mala maror entre Convergència i ERC, que va fer president Maragall quan les eleccions les havia guanyat Mas. A les següents eleccions van fer un altre tripartit, i l'esquerra també va ser gran. Al govern de JxSí també hi va haver moltes desavinences. Miri les hemeroteques. M'hauria agradat que s'hagués posat més el país da-

Lluís Puig, fotografiat el dia que va comparèixer per darrer cop davant la justícia belga ■ EFE/STEPHANIE LECOQ

Vaig ser diputat de la circumscriptió de Girona el 2017, i després vaig participar al Senat, a Madrid, i em vaig presentar a les municipals. He participat en tres conteses electorals quan mai hi havia participat. Penso participar i ajudar aquest nou moviment, i si puc ser útil en alguna cosa ho seré. I si no, seguiré sent en Lluís Puig de sempre.

Quan Marta Pascal va anunciar la creació del PNC li vaig sentir dir que no l'amoïnava aquesta decisió, perquè deia que això contribueix a fer que tot aquest espai s'aclareixi. Si hi ha un trencament del PDeCAT, tampoc l'amoïna perquè contribueix a aclarir l'espai?

Que hi hagi fragmentació, d'entrada no és bo. Per això el nou moviment o partit s'està fent amb la intenció de sumar més

El cas de Laura Borràs és una dent més d'un engranatge persecutori maquiavèlic

vant de les sigles...

Tampoc és que l'espai postconvergent, o exconvergent, sigui cap bassa d'oli en aquests moments... Vostè va signar un manifest, conjuntament amb alguns dels presos, demanant que JxCat sigui un partit, i és evident que això ha incomodat el PDeCAT. Què està passant, en aquest espai?

Crec que és fàcilment explicable. JxCat va néixer precipitadament davant d'una convocatòria electoral. En pocs dies es va fer una llista, un programa electoral... i tot i això va fer un gran resultat. Des de l'endemà, del 22-D, entre el PDeCAT i JxCat no hi havia un model de governança, de com es prenen les decisions per determinades decisions polítiques. No s'ha sincronitzat la presa de decisions. El PDeCAT té la seva organització i pren les seves decisions. I no hi ha hagut prou oli als engranatges perquè les coses llisquin bé. I crec que ara no hi ha temps. Un dia o altre, sigui ara o d'aquí a uns quants mesos, el president Torra convoca-

rà unes eleccions. Estem en temps de descompte, i si en dos anys no s'ha establert aquest sistema de governança, veig pràcticament impossible que es reconduïxi ara. Ho veig molt difícil. També hi ha hagut l'aparició del PNC, liderat per la Marta Pascal, que ha adoptat una presa de posició ideològica. Si es crea aquest nou moviment de JxCat és amb la intenció que hi càpiga gent del PDeCAT, de la Crida, i d'altres posicions més al centre o a l'esquerra. Pot ser que algunes persones s'hi integrin i continuïn mantenint-se al PDeCAT, si se'ls permet la doble militància. I que n'hi hagi que vulguin marxar.

Parla de persones en un mateix espai, no d'organitzacions. No parla, per tant, de cap coalició. No. Ha de ser una formació que integri persones que han d'estar-hi còmodes tot i provenir de llocs més distants, i en definitiva amb un sistema de governança que ens permeti afrontar el futur, aquest futur immediat que tenim al davant.

La guerra de manifestos de suport d'uns i altres aquests darrers dies fa pensar que tot camina cap a un trencament.

Crec que sí, que caminem cap al trencament, tot i que el manifest que van firmar els tres presos i jo el vam fer sense ànims de fractura i amb ganes de pensar en el país, que és el que a mi políticament m'interessa. Fa dos anys i mig que alguns ho intentem. I ara no queda més encaix, les posicions s'estan enrocant. Totes són lícites, i esperem que la trencadissa no sigui tanta com alguns diuen. Segurament algú voldrà amplificar-la molt. Al final, les urnes són les que posaran cadascú al seu lloc. Crec que nosaltres tindrem un discurs clar i nítid. Però sí, estem en temps de descompte, i la gent del carrer ens demana que ens aclarim. Segurament per això el manifest que vam presentar la setmana passada va aixecar tanta polseguera, perquè el terreny estava adobat. La gent ens ho reclamava.

El nexa d'aquest moviment és el lideratge de Puigdemont? Ha

de ser candidat a les noves eleccions? Quin paper li veu?

No sé quin paper voldrà tenir ell, però el seu lideratge va més enllà de si vol anar de número 1 o de número 2 en una llista. Això és igual. Ell continua tenint el lideratge d'una part molt important de la població de Catalunya, tal com va quedar clar en les eleccions europees. Em sembla que el president Puigdemont segueix sent l'emblemata d'un govern legítim expulsat de la Generalitat. És qui encarna el pal de paller, i crec que té ganes de liderar el moviment i posar les persones i el país a davant.

Ha dit que el veu a la llista?

Si això ha d'ajudar a escenificar la força d'aquest moviment, que vagi a la llista. Quan aquest divendres passat presentàvem el manifest, jo recordo que vaig fer un tuit. Quan el president Puigdemont en va fer un altre dient que ens donava suport, la repercussió es va multiplicar per cent mil. Que es col·loqui on es col·loqui, però liderant aquest espai.

I vostè, anirà a les llistes?

dels que som ara. I penso que molta gent del PDeCAT, o totes les persones del PDeCAT, hi haurien d'estar còmodes. Es diu que a cada bugada es perd un llençol, però jo desitjo que no se'n perdin gaires. Al contrari, hem de sumar. I tant de bo que a la propera contesa electoral el nombre de vots independentistes totals siguin el 50% més 1.

Ho dona molt per fet. Però això no deixa que al PDeCAT la creació d'aquest moviment algú la pugui viure com una OPA hostil.

Fa dos anys i mig que estem parlant del tema. Una OPA hostil és una paraula molt seriosa, com quedar-se una empresa d'un dia per l'altre i sense sentiments. No és el cas. A la política hi ha molts sentiments. Tota la gent, de totes les tendències polítiques, hi destina moltes hores, malgrat que algú faci córrer que la gent només ho fa per guanyar una cadira i un sou. Hi ha molta gent que hi dedica moltes hores i molt de temps sense compensació, perquè li agrada i perquè és un servei públic. Espero que tots plegats ens continuem parlant.

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Carles Puigdemont i David Bonvehí, en una imatge del gener del 2019 a Waterloo, defensen tesis allunyades ■ ARXIU

El PDeCAT es posa data límit per aclarir quin encaix manté amb JxCat

La direcció del partit, representada per David Bonvehí, aspira a evitar la dissolució de la formació i manté l'enfrontament amb Carles Puigdemont

Redacció/ACN
BARCELONA

Setmanes decisives per al PDeCAT. El cap de setmana del 25 i 26 de juliol el partit preveu celebrar el consell nacional que ha de servir per resoldre l'encaix amb JxCat. La direcció té marcades en vermell les dates, abans de l'aturada del mes d'agost, per reunir els consellers nacionals del partit. El president, David Bonvehí, aspira a evitar la dissolució de la formació.

La reunió –encara no s'ha convocat– servirà per desencallar l'endrega postconvergent i dirimir el futur del PDeCAT. La direcció –Bonvehí hi té majoria– manté l'enfrontament amb Carles Puigdemont, que podria concretar els propers dies la seva proposta de crear una organització nova. Els crítics amb Bonvehí –liderats per Míriam Nogueras– confien tenir majoria en el consell nacional.

Lliures i la unitat del catalanisme

El partit Lliures celebra avui la cinquena conferència de la formació amb la voluntat de defensar la unitat del catalanisme, un catalanisme que vol "moderat, centrat i constructiu". Durant la trobada també es decidirà la nova estructuració de la direcció del partit. L'entitat anuncia que es vol preparar davant d'una situació "conseqüència de la incompetència absoluta" del govern per encarar la crisi de la Covid-19, i d'un procés polític sobiranista que "ha debilitat l'estructura i la praxi de la política catalana" i que ha abocat Catalunya "a un desgavell polític, social i institucional majúscul". Lliures preveu eleccions catalanes "abans de fi d'any" i creu que els comicis presenten el "risc" d'una "cronificació" dels conflictes.

Lliures afirma que vol aportar les línies prioritàries al "redreçament polític i econòmic" del país, que passen per "impulsar l'aliança electoral del catalanisme".

Per la seva banda, els afins a Bonvehí tenen l'objectiu d'arribar a la cita decisiva amb possibilitats de mantenir les sigles del partit. La direcció recorda que, de fet, la marca de JxCat pertany al PDeCAT, i que la formació de Puigdemont es va presentar a les eleccions del 2017 gràcies a una coalició entre CDC i el Partit Demòcrata.

Tot i això, fonts de l'executiva neguen que es plantejgin usar la marca de JxCat en cas de trencament.

En acabar l'executiva extraordinària de divendres passat, el portaveu del partit, Marc Solsona, va insistir que les bases podrien debatre i votar "qualsevol" proposta que s'hi fes arribar. Els quatre exconsellers Jordi Turull,

Josep Rull, Quim Forn i Lluís Puig van fer-ne arribar una a la direcció, que la majoria que hi té Bonvehí va rebutjar. Ahir, els quatre dirigents van comunicar que retiraven la proposta per no generar "tensió" dins el PDeCAT. Apostaven per convocar una assemblea constituent dels electes de JxCat –sense establir cap termini–, i que passats sis mesos de la creació i la consolidació del nou partit, el PDeCAT debatés si es manté o bé es dissol en la nova formació.

La marxa enrere dels quatre exconsellers facilitarà que Puigdemont concreti la seva proposta de crear una organització nova, que ha d'anar "més enllà" de JxCat i la Crida. Mentrestant, continua la guerra oberta entre l'ex-president i Bonvehí, que al seu torn manté converses amb la Crida i el seu líder, Jordi Sánchez. Els presos, però, prioritzen la creació del nou espai polític al voltant de Puigdemont. ■

OPINIÓ

Joan B. Casas
Economista

Sobre la solidaritat

"Relació de fraternitat, de companyonia, de recíproc sosteniment, que lliga diversos membres d'una comunitat, en el sentiment de pertinença a un mateix grup i en la consciència d'uns interessos comuns." Amb aquestes paraules defineix l'Enciclopèdia Catalana el concepte de solidaritat, que, d'altra banda, no difereixen de les que s'utilitzen en pràcticament tots els entorns culturals. Com és fàcilment deduïble de la seva lectura, la solidaritat no se centra específicament en cap camp concret de l'activitat humana, respectant per tant la multitud de situacions en què aquesta es desenvolupa. En el camp de l'economia i en especial de la distribució de recursos i de la riquesa, es tracta d'un concepte molt present i constitueix de fet un dels pilars en què es fonamenten les polítiques socials i econòmiques que, en un marc jurídic determinat com pot ser l'Estat o la Unió Europea, persegueixen la cohesió social i la igualtat d'oportunitats. La solidaritat és, doncs, a la base de les polítiques redistributives que es concreten en la transferència de recursos de les zones amb més generació de renda a les que en generen menys. En el nostre entorn més immediat, és a dir, l'Estat espanyol, uns indicadors que reflecteixen aquesta política redistributiva serien: la balança fiscal, és a dir, la diferència entre el que aporta i rep cada territori i que representa de fet la contribució a la cohesió territorial, i el de la disponibilitat

El dèficit fiscal supera els 16.800 milions, segons els càlculs del Departament d'Economia, dirigit per Pere Aragonès ■ EFE

de recursos per habitant de cada govern autonòmic després del procés d'anivellament. En el primer indicador (dèficit fiscal), exceptuant Madrid per l'efecte de capitalitat, només tres comunitats mantenen un dèficit crònic en qualsevol dels mètodes utilitzats: Catalunya, les Illes Balears i el País Valencià. En el segon indicador i amb l'excepció del País Valencià, veuen disminuir els recursos disponibles per habitant en relació amb el que els correspondria per la seva aportació, i això provoca en conseqüència una pèrdua de posicions en relació amb altres comunitats autònomes (Catalunya ha estat inclús per sota la mitjana espanyola). L'esforç és notable i de difícil equiparació en altres models de distribució interterritorial.

Com hem dit, la solidaritat no és un terme aplicable exclusivament a la política econòmica, sinó que abasta tots els àmbits de l'activitat humana, per exemple la de caràcter cultural. La sensibilitat per altres cultures i formes d'expressió és una mostra del nivell de maduresa d'una societat. Lamentablement i per no apartar-nos dels exemples esmentats, la reciprocitat solidària en aquest camp no existeix. L'acció decidida dels poders públics i judicials per reduir les expressions culturals d'aquestes comunitats a la marginalitat, clarament demostrada en la prohibició que puguin comunicar-se institucionalment en la llengua pròpia, no ha trobat pràcticament cap expressió pública de rebuig, ni en els que habitualment s'apunten a denunciar tota forma d'opressió (en especial si és ben llunyana, tot sigui dit) ni en els que per la seva professió (escriptors, intel·lectuals...) haurien de sentir la injustícia com a pròpia.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Vist per a sentència el judici pels aldarulls postsentència

El fiscal manté la petició de 9 anys de presó per als acusats de llançar una pedra a una furgoneta dels Mossos i ferir dos policies ■ La defensa demana l'absolució i, subsidiàriament, 9 mesos

U. Comas
GIRONA

El fiscal va mantenir ahir la petició de nou anys de presó i multa de 7.200 euros per als dos joves acusats de tirar una pedra contra una furgoneta dels Mossos d'Esquadra a Girona i ferir dos policies durant els disturbis postsentència de l'octubre de l'any passat. L'advocat de la Generalitat, que actua com a acusació particular, va mantenir la petició de 3 anys i la defensa va demanar l'absolució adduint que no existeix cap prova de càrrec que pugui inculpar els dos joves i, subsidiàriament, 9 mesos de presó, que és el temps que Ibrahim Alfi i Charaf Fadlaoui fa que són empresonats.

En el que és el primer judici a Catalunya per fets ocorreguts durant les mobilitzacions en contra de la sentència del Tribunal Suprem, la fiscalia va mantenir ahir l'acusació pels delictes de desordres públics,

El judici s'ha celebrat durant dos dies al Palau de Justícia de Girona. ■ QUIM PUIG

La frase

“Això va exclusivament de la responsabilitat de dos joves que no permetrem que siguin utilitzats per a res”

Benet Salellas
ADVOCAT DE LA DEFENSA

atemptat a agents de l'autoritat, danys i lesions lleus. El fiscal considera que no hi ha cap dubte que els dos joves acusats van actuar conjuntament per tirar la pedra contra el vehicle amb violència, però que no està tan clar que participessin de les manifestacions. També la Ge-

neralitat no dubta de l'autoria; però, per contra, la seva petició és de 3 anys i mig de presó perquè considera que existeix concurs ideal de delictes perquè es van cometre en una sola acció. Segons el lletrat, acusar per cada delictes de manera individual suposa demanar una pena “tan

contudent que no tindria explicació en funció dels fets, com és que el llançament d'una pedra pugui determinar la petició de 9 anys de presó”.

D'altra banda, l'advocat de la defensa, Benet Salellas, va demanar l'absolució per als dos joves i, subsidiàriament, 9 mesos de presó, que equivaldria aproximadament al temps que ja fa que els dos joves són empresonats. “No significa que reconeguem els fets, però ens hem de cenyir a les regles del guió”, va dir, i va ser molt crític sobre com es va fer la instrucció judicial d'aquest cas: ni es van recollir proves incriminatòries, ni van comparèixer davant del jutge amb un intèrpret i “van anar a parar a la presó al cap de menys de 24 hores de la seva detenció, m'atreveria a dir que en menys de 12 hores”, va dir el lletrat després de recordar que se'ls demanen 9 anys, “una pena pròpia d'homicidi”. ■

Demanen vuit anys i mig de presó a 13 estudiants

La fiscal els acusa de desordres i danys en una protesta del 2017 per les taxes

Mayte Piulachs
BARCELONA

La fiscalia demana 8 anys i mig de presó a tretze manifestants, als quals acusa dels delictes de desordres públics “greus” (4 anys de presó) i de danys (4 anys i sis mesos) en mobiliari i caixers amb l'agreuja de “disfressa”, en una manifestació contra les taxes universitàries a Barcelona, el 2 de març del 2017. I, a més, que paguin una multa de 4.805 euros cadascun.

L'organització Alerta Solidària va denunciar ahir que les penes sol·licitades són “desproporcionades”, en unes acusacions “genèriques” i que aquest és un “nou cas de persecució política i ideològica”, ja que en els informes dels Mossos i l'escrit de la fiscalia “hi ha evidències de seguiments previs” d'aquests militants del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC), als quals demana l'absolució. Alerta també va sostenir, en un comunicat, que en la vaga estudiantil es demanava l'equiparació de preus de màster i de grau i la rebaixa d'un 30% de les taxes universitàries, apro-

vades ara pel Parlament i el govern, i que “no s'hauria aconseguit si no és gracies a l'incansable pressió del moviment estudiantil”.

En l'escrit d'acusació, la fiscal Pilar López exposa que la protesta “no comunicada” a les autoritats va aplegar uns 1.500 estudiants universitaris, “la majoria en actitud pacífica”. Els acusats, sosté, formaven part d'un grup d'unes 125 persones, vestides amb roba fosca i tapats i van fer actes “per alterar de manera greu la pau i la tranquil·litat ciutadana i causar el deteriorament d'entitats financeres, comercials i del mobiliari urbà”. Així, quan la protesta

Manifestació d'estudiants a Barcelona contra les taxes universitàries i els elevats preus dels màsters ■ ACN

era al carrer Pelai, un acusat va posar una bengala encesa en un contenidor, que abans s'havia ruixat amb un líquid inflamable. A una noia, l'acusava de llançar globus de pintura a la façana d'una empresa de telefonia i contra agents.

“També de mutu acord, van picar amb martells”, la seu d'un banc i un caixer. Per això, a més de la pena, els exigeix que paguin pels danys: 647 euros pel contenidor, i 4.805 euros al Banc de Sabadell. El judici encara no té data. ■

El Suprem no admet la recusació de jutges de Torra

Redacció
BARCELONA

El Tribunal Suprem va donar ahir el vistiplau a l'absolució del magistrat Miguel Colmenero com aponent del recurs del president de la Generalitat, Quim Torra, contra la seva condemna d'inhabilitació per no haver retirat llaços grocs en època electoral, ja que el jutge va ser nomenat membre de la Junta Electoral Central, que va ordenar-ne la retirada. En una segona resolució, el Suprem no admet a tràmit la recusació que va plantejar Torra contra 11 dels 13 magistrats que integren la sala penal adduint que la majoria va instruir i jutjar la causa contra els independentistes catalans. Pel Suprem, la petició és “extemporània” i es fonamenta en “causes que s'invoquen de manera arbitrària, i que no guarden relació amb el plet”, segons la resolució d'ahir. ■

Condemnen un activista que va aturar un ple ja desconvocat

M. Piulachs
BARCELONA

L'Audiència de Barcelona ha condemnat un veí de Solsona a un any i nou mesos de presó en considerar-lo autor dels delictes de desordres públics i resistència a agents de l'autoritat durant una protesta al parc de la Ciutadella per la investidura fallida del president Puigdemont. No hi va haver cap agent ferit ni danys a reclamar. L'acusat va admetre que era dins del parc de la Ciutadella i que va picar amb un martell un cadenat sense trencar-lo quan agents de paisà van cridar-lo perquè s'aturés i que en va empenyar un. La secció 21 sosté que “el ple del Parlament es va haver de suspendre pels disturbis” provocats per l'acusat i un miler d'activistes, quan en realitat el president Torrent ja l'havia aturat de bon matí. ■